

μοί εἶνε μαθητῆς ἐντὸς ὀλίγου θὰ μοί εἶνε διδάσκαλος.

Ἀπεβίωσε δὲ τῇ 25 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1834, ἀφήσας πλῆθος μαθητῶν, καθότι ἐπεθύμει τὴν διάδοσιν τῆς τέχνης, καὶ πλῆθος φιλοτεχνημάτων.

* *

Ὁ βίος τοῦ τεχνίτου τούτου, εἶναι ὡραῖον παράδειγμα ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς. Ἀνεδείχθη διὰ μόνης καὶ μόνον τῆς θελήσεως, ἣν εἶχε. Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς ἔχει οὐκ ὀλίγα παραδείγματα τοιούτου εἶδους, δυνάμενα νὰ κοσμήσωσι σελίδας μελετῶν οἷας ἐκείνας τοῦ Smilles, Crak, Cantù, Straffo-vello καὶ ἄλλων ὅτι ἀπέδειξαν τὰ θαύματα τοῦ βοήθησον σε αὐτόν. Ἀλλ' ἡμεῖς περιφρονούμεν τὰ πάτρια καὶ ἐκθειάζομεν τὰ ξένα!

Ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων ὅλων τῶν λαῶν καὶ ἐποχῶν, εἶνε πλήρης τοιούτων καὶ τοσούτων παραδειγμάτων τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου ὥστε τολμᾷ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι καὶ αὕτη ἡ μεγαλοφυΐα εἶνε δημιουργημα τῆς θελήσεως. Ἡ θελήσις εἶνε βεβαίως δημιουργικὴ δύναμις, ἥτις μᾶς ἐκμυστηρεῖ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως καὶ μᾶς δεικνύει τὸν τρόπον, μεθ' οὗ νὰ κυριεύωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν φύσιν.

Ἐν Ζακύνθῳ

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἀποσπάσματα τινὰ ἐκ τῶν συλλογῶν
ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΛΕΛΕΚΟΥ.

Ἀπὸ τοῦ καὶ ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα ;

Ἀπ' Ἀθήνας, σὲ λειβάδι, θόδωρας καὶ πεντακόσια.

Λόγιος εὐρωπαῖος ἀποβιβάσθεις ποτε εἰς Πειραιᾶ εἶδεν ἐκεῖ που ποιμένα, ὃν θέλων νὰ δοκιμάσῃ ἂν σώζῃ τι τῶν ἐαυτοῦ προγόνων ἐπλησίασε καὶ εἶπεν αὐτῷ :

Ἀπὸ ποῦ καὶ ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα ;

Ἀπ' Ἀθήνας, σὲ λειβάδι, θόδωρας καὶ πεντακόσια, ἀπήντησεν ὁ ποιμὴν.

Τὴν εὐφροσύναν ταύτην ἀπάντησιν τοῦ ποιμένος ἀκούσας ὁ κλεινὸς ἐξεπλάγη. (*)

Εὐπαίδευτος εὐρωπαῖος ἄλλος ἐλθὼν ποτε καὶ οὗτος εἰς τὴν Ἑλλάδα περιηγείτο τὰ διάφορα μέρη αὐτῆς· φθὰς δὲ καὶ εἰς

(*) Τοιοῦτόν τι ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ ὅπως ἡλλοιωμένον. Τὸ δημοσιεύμενον νῦν ὅμως ἐστὶ τὸ σωστὸν καὶ ἀληθές ὡς λέγουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ἰδίως ὁ ἀξιότιμος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κύριος Στέφανος Κουμννούδης.

ὃ τέθαπται ὁ Πυθαγόρας εὗρεν ἐκεῖ βοσκόν τινα, πρὸς ὃν ἀποταθεὶς εἶπε :

Δὲν μοί λέγεις, παρακαλῶ, ποῦ εἶνε ἐδῶ ὁ τάφος τοῦ Πυθαγόρου ;

— Δὲν εἶν' ἐδῶ τώρα ὁ Πυθαγόρας, ἔφυγεν, ἀπήντησεν ὁ βοσκός, ἐννοῶν ὅτι ἔφυγε νῦν ἐντεῦθεν ἡ φιλοσοφία καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἑσπερίαν.

Τοῦτ' ἀκούσας ὁ ξένος ἐθαύμασεν ἐννοήσας καλῶς τὴν ἀπάντησιν τοῦ βοσκοῦ.

Πῆγες 'ς τὸ Μπαγδάτι ;

Τῶν σουλτάνων εἰς ἐκήρυξέ ποτε ὅτι ὅστις ᾔθελεν εἰπεῖ τὸν πλεόν εὐτράπελον καὶ ἀστεῖον λόγον, ἐκεῖνος ἐλάμβανεν ἂν παρ' αὐτοῦ βαρύτιμον βραβεῖον. Ἀκούσαντες οὕτως οὖν οἱ ἄνθρωποι ἤρξαντο ἐρχόμενοι ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ, παρουσιάζοντο εἰς τὸν σουλτάνον καὶ ἔλεγεν ἕκαστος ὅτι ᾔθελεν, ἀλλ' οὐδεὶς εἶπε τοιοῦτόν τι. Τέλος ἦλθε καὶ τις ἀπλοῦστατος ἄνθρωπος, ὅστις ἐμφανισθεὶς ἐκάθισε πλησίον τοῦ σουλτάνου, ἐπῆρε τὴν ταμπάκέραν του, ἔβανε μιὰ πρέζα καὶ εἶπε, Μεγαλειότατε, πῆγες 'ς τὸ Μπαγδάτι — καμμιὰ φορὰ ;

— Ὅχι ἀπήντησεν ὁ σουλτάνος.

— Οὐτ' ἐγὼ ἀπήντησε κακεῖνος.

Τὸ τοιοῦτον ἐποίησε τόσῃν ἀγαθὴν αἴσθησιν εἰς τὸν σουλτάνον, ὥστ' ἀμέσως διέταξε καὶ ἐδόθη εἰς αὐτόν τὸ πολῦτιμον γέρας. Ἐκ τούτου δὲ προέκυψε καὶ τὸ φερόμενον — Πῆγες 'ς τὸ Μπαγδάτι ;

ΗΤΟ ΑΔΙΚΟΝ.

Οἰκογενειακὸν δράμα.

Πρωτότυπον

I.

Μήτηρ τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν ἔτεκε θυγάτριον ἥτο ἡ 23 Δεκεμβρίου 18, ..

Ὁ πενιχρὸς αὐτῶν οἶκος ἐδείκνυε τὴν πτωχείαν, ἣν ἐκάλυπτον ὀπωσοῦν ἥτε μήτηρ καὶ αἱ δύο αὐτῆς θυγατέρες διὰ τῆς φιλεργίας αὐτῶν. Τούτων ἡ μὲν Ἀμαλία καλουμένη, ἡλικίας ἐτῶν δέκα καὶ ὀκτώ, ἥτο ξανθὴ, οὐχὶ δὲ καὶ τόσῃν ὡραία, διότι εἶχεν ὀφθαλμοὺς ἐκπέμποντας βλέμμα καὶ ἄγχιον. Ἡ δὲ Ἀγγελικὴ δωδεκαετής, ξανθὴ μὲν καὶ αὐτή, ἀλλ' ὡραιότερα τῆς ἀδελφῆς τῆς, διότι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἀντηνακλάτο βλέμμα συμπαθείας, βλέμμα κάλλους καὶ ἀγάπης, βλέμμα νεότητος καὶ ἔρωτος. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἥτο πιστὴ ἀπεικόνισις τῆς Δήμητρος ἥτο ἄγγελος. Ἰδοὺ τὸ πᾶν ἐν ὀλίγοις. Ἀλλὰ δὲν ἦσαν εὐτυχεῖς ἐν τῇ δυστυχίᾳ των· διότι πρὸ πέντε μηνῶν ἀκριβῶς εἶχεν ἀποθάνει ὁ πατὴρ αὐτῶν Γεώργιος Κ... ἐκ τῆς ἀνιάτου ἐκείνης ἀσθενείας, τῆς λιθιάσεως, ἐγκαταλεί-